

POREŠKA

VJERSKI TJEDNIK

„Ljubim Te, Gospode, kreposti moja; Gospod je tvrđava moja i zaklon moj i izbavitelj moj.“ (Ps. 124, 2)

GOD. VI

ZAGREB, 27. SVIBNJA 1951.

BRJ 22

Učiteljevo milosrdno Srce

Dosta je Srce našeg Učitelja bezdno svjtu kreposti. A naročito je puno strpljivosti i milosrđa. Lako se to vidi, kad se obratimo oko sebe i pogledamo katolički svijet.

Nekada je našim s pravom rekao: „Koji nisu izumirli oni, koji ne bi bili da budu pogubljeni. Ali i takovi se tobože čvrsto drže vjere. Dapače ističu, da su dobri kršćani i katolici. Ali se kod toga zadovoljavaju s onim, što oni misle, da je najblijže i najuzvišije. Ne vole stroge crkvene propisi, čudovne i disciplinirane. Kad se govori o važnostima od Crkve, odustaju i svrhunaravnim stvarima, zatira im na licu i ustima prezirni smijehak. Po njihovu je za Crkva morala više spriječiti s modernom kulturom. Morala bi si više prisvojiti misao nastojem katolicima. Pa što bilo prije moguće a njemu sporazumno. Njima se ne sviđa nobo, koje se siom t. j. jakom i ustrajnom voljom osvaja, i koje bi imalo biti domovina junaka. Njima više prija zemlja sa svojim zemaljskim životnim užicima, na koja taj grub ih trdi sa njima. U ludost čovjeka, vole, koji se odriče kalje radosti i očekuje veselje u drugom životu. Takovi su vjerni svomu temelnom načelu: Živi i daj živjeti, malo se brini za preležanost Crkve. A kad ona nastavlja svoje djelovanje i ostro bježi zabude i usudi se iskuvati vladu predmači sačuvati i značaj ih u njihovu grešnom uživanju, tada je obasipaju bljesnom i siljenom mržnjom.

Ima modernih pisaca i naučenjaka, koji sve kršćansko kritiziraju. Dže se oholim, uobraženim i tobože znanstvenom samosvijesću. Izdižu se a nekome jedva dinjakom lakricom stoga samo čovjeka duha, čak nad neizmjerne mudrosti Galileja. S predrubim loem, kao ono i Zidovi, govore: „Je li vjero-vao tko od poglavara ili farizeja u Njega t. j. od velikih i učesni ljudi, nego ovaj svjet, koji ne poznaje zakona n. t. j. obični pak trdi sa njima (Ev. 7, 48-49). Njima je Evanđelje ponavljanje onoga, što je protiv zdrava razuma. Ono je neprijatelj umjetnosti. Tamno skupljanje suvjerja. Nostrano je, ne-suvremeno, zastarjelo. Ne pristaje više u naše vrijeme, vrijeme slobodnog mišljenja i drugog životnog stavu. Kršć se budio doduše posten, plemeniti, genijalan (umani), ali samo čovjek. Usto je On bio, posve je sigurno, jedan sa-nesenjak, no nikada Mešia ili Šin Božji. U čudesa on ne vjeruju.

Tako su govorili odvjetik nasljednici velikih židovskih svećenika. To su govorili i apostolate od vjere, pa makar bili oni najveći svećenici i redovnici. Kad se rado postavljaju na čelo neprijateljski raspoložene čete prema Kristu, Njima kao da je lozinka: Sastrije bezbožnika i Crkve. Ona je neprijatelj društva, kulture. Ona ima želju da vjeda. Da iz-vede nepodnošljivo naslije.

Najveći dio svećenika protivnika Kristovih i Njegove Crkve sačinjavaju oni, koji su ravnodušni, neutralni, lakomni i svi, koji se ne mogu odlučno posta-viti na stranu Kristovu. A Krist kaže: „Tko nie sa mnom, protiv mene je“ (Lk. 11, 23).

Protivnici Kristovi su uvijek mnogo doba sprečavali, siobiti u mnogima kršćansku uvjerenje i njihovu pripadnost Crkvi. Već je papa Leon XIII. i za takove rekao: „Jao, urliču orkan, viliš vjeh ladicom, muklo bode mora, i s ljekobom korzami korzarima.“

Ali u časa, kad je poglabio bila najveća, svijet je ustajao, koji spava u ladi. I onaj zapovjednik, vjetrovina i velovima, i desokra nastaje tišina.

Borili se protiv Krista makar i na takav način znači ratovati protiv sebe samoga i sebe upropastićati. A borba je nejednaka. Krist je svemoć, a čovjek na protiv strošnaša i bijedna nemoć. Uvi-jele je Krist pobijedio svoje protivnike, borili se oni protiv Njega kao pojedinci ili kao legije i vojske. Otvoreno ili prikriveni maskom. Svi su Njegovoj protivnici nestali. A Krist je bio jučer, On je danas, On će biti sutra i dovjeka. On neprestano i slavno uskrava u svakom stoljeću, u svakoj godini, u svakom danu, u svakom saču u milijunima srčaca.

Slavimo se na stranu Kristova. Pri-brojimo se k onima sedam tisuća, koji su u Izraelu stajali uz Boga i nisu prig-mnili svojih koljena pred Baalom (3. Kralj 19, 18). Pravi kršćanski katolici treba da u svakom slučaju ostaje nepo-kolebljivim učenicom Kristovim. Treba da boda ravno i uspravno, i da se ne da slomiti u svom vjerskom uvjerenju. Treba da se za nj žrtvuje. Njemu treba da bude auktoritet Božji nada sve. Jedan veliki učenjak po imenu Brune-tiere (Brinjele) putovao je seznanom i držao predavanja o vjeri i crkvi. Govor-ilo je sate i sate. Naprasno je sve svoje silu, premda ga je tisuća stotaci i steta-tila premorenost i njegovih pluća. Nje-govo su prijatelji opazili, kako mu se često čelo obililo hladnim znojem. Opa-

minjali ga, da bude oprezan i da se štedi. On bi odgovarao u svojoj plemenitosti: „Ako se jednom moramo istrošiti, onda se neka istrošimo za plemenitu stvar.“ Ništa nije ljepše nego se istrošiti u službi Boga-čovjeka.

Krist nam pokazuje svojim primje-rom, da je nepravdno trpjeti najveći uspjeh, a smrt nosi sobom preobraženje. Ono, što se čini, da je najveća naša šteta, preobra-ća se u nebu na najveće odlikova-nje. Onaj, koji s Kristom žrti, nekada imade na pameti: „I vrata je paklena ne će navladati.“ (Mt. 16, 18).

Otkako je Krist došao, sukobio su se i sukobljavat će se na polju života dvi-je ogromne vojske. Ljevo stoje Sada-keci i Farizeji sa svojim pristajama i nasljednicima. Na desnoj su strani učeni-ci, prijatelji i prisade Kristovi. U sredini između ova lahara stoji Kri-st, na komu visi Bog-čovjek a probođenim Srećom od ljubavi prema nama. On s lijeva Mu se protive. A oni s desna to značnije govore: „Mi Ti se molimo, Ge-spodine Isuse Kriste, i blagosiljavamo Te, jer si Ti po svome svetlomu Kri-šću okupio svijet.“ Tako će to biti do kon-ca svijeta t. j. do končne pobede Kri-stove i Njegova Prerestog Srca, koje puno neizmjerne ljubavi i ustupljivosti na to čeka.

Povratak k Majci

Zvalo me svibanjsko zvono,
Pred Tvoje, Majko, oltare.
Spomeni djetinjstva sretnog
Stali su srce da žare.

Sjećam se, da sam došao
Sa srcem prepunim žala,
Život bez smisla je bio
Pala mi svaka je nada.

A Ti si, Majčice mila,
Već prvo svibanjsko veće
Dala majčinsku ljubav
I vratak beskrajnne sreće.

I ja sam došao tada
Za izvor tojne sreće;
K Tebi, svibanjska Kraljice,
Sad k Tebi duša mi kreće.

Majci Mariji

Majko Marjo, Ti nisi bila raspeta, a ipak su Te razapinjali radi grešnika. Ti nisi prolila krv, a ipak si krv prolijevala radi grešnika. Tvojeja su Krista mučili na Golgoti, pa tako su krv Tvoju prolijevali, i tako su Te više mučili razapinjajući Njega, nego da su mučili samu Tebe.

Majko Marijo, ja znam, da nijedna majka nije ljubila sina kao što Ti mene ljubiš, svoje grešnika, za kojega si žrtvovala svaje jedino božansko Dijete.

Ti me ljubiš već devnaest stoljeća. I Tvoja je ljubav veća nego ljubav aviju majki skupa kroz svih devnaest vijekova.

Pa iako posrćem i padam, ja Te ljubim.
Pa ako padnem i u najdubije ponore, ja ću se podići, jer Tebe ljubim, i jer si Ti pala u more najdublje boli radi mene.

PAPINSKA CRKVENA AKADEMIJA slavila je sredinom travnja 250-godišnjicu svoga postojanja. Svečani govori izrekao je tom prilikom monsinjor Montini.

MARIJANSKI KONGREGACIJA ima danas u Italiji 211 s oko 20.000 članova.

ENGLJSKA NASLJEDNICA PRIJESTOLJA kneginja Elizabeta boravila je u Rimu sa svojim mužem vojvodom Filipom. Vlakci par je bio primljen u arhijepiskopiju kod Sv. Oca u četvrtak dne 13. travnja o. g.

SVETI OTAC je primio u srjedu 12. travnja u generalnu audijenciju hodočasnike od preko 1.200 vjernika iz raznih europskih i američkih država. Sv. Otac je govorio hodočasnima na nekoliko jezika i na kraju im je podijelio apostolski blagoslov. Sv. Otac je od hodočasnika bio burno pozdravljen.

Vrijednost poniznosti

Sv. Augustin govoreći o poniznosti radi takove riječi, kao da joj hoće dati prvo mjesto među krepostima, koje treba da rese kršćansku dušu. Spominje riječi nekog glasovitog učitelja govorništa: kad su ga pitali, što je najvažnije kod govorništa, on je odgovorio: Izgovor. A što je drugo važno? On je opet odgovorio: Izgovor. I na treće je pitanje odgovorio jednako. Sada dodaje sv. Augustin: Slično, ako mene pitaju, na koji propis kršćanske vjere treba svratiti osobitu pažnju, odgovoriću ti kod svakog pitanja isto: Na poniznost.

Istina, poniznost po svomjesto dostojanstvu ne zauzima prvo mjesto među krepostima, jer bogoslovske kreposti, osobito ljubav prema Bogu, koja se odnosi na najuzvišenju osobu, na samog Boga, ima prednost pred poniznost. No sv. Toma ipak daje poniznosti prvo mjesto u nekom smislu: ukoliko je našme ona temelj svim ostalim krepostima. Kaošto kod zgrade najprije moramo da položi-mo temelj, a tek onda na nj da nadograđivamo drugu gradju, koja može da bude i mnogo vrednija od temelja, iako isto tako hoće da zariđa zgradu krep-ponog života, treba najprije da položi temelj poniznosti, na koju će se osini-tati sve druge kreposti. U tom je smislu poniznost prva od svih drugih kreposti. Sv. Augustin lijepo kaže: Imaš li nakamu da sagradiš veliku zgradu sve-čivosti? Misli najprije na temelj ponizno-sti! Slično kaže i sv. Ciprijan: „Temel-jem avestoti bila je odvudek poniznost. Ni u nebu se nisu na oholost odriđali oni visoki anđeli. Sv. Hirtuzostom kaže: Nema kreposti, gdje nema poniznosti. Tko taj temelj jednjemu dobro položi, može da gradi zgradu, kako ga volja v-čivosti. Slično primjenjuje i sv. Bernar-din: Nikakva duhovna zgrada ne može da bude trajna bez čvrstog temelja poniznosti.

Iz svega toga nam je jasno, zašto je poniznost od osobite važnosti za napre-dovanje u krepostima. Kaošto se bez čvrstog temelja ne može kosa ni sagra-diti, ni sagradena trajno opstojati, tako se bez poniznosti ne mogu kreposti ni steći, a stečene ne mogu se sačuvati. Sv. Toma uči: Nijedna nadnarvana krepost nije moguća bez djeljućue milosti Bo-žje, a ta se milost daje samo poniznosti, a nikada obrnuto. Mamo dakle biti ponizni, ako želimo steći ostale krepos-ti. Sv. Ciril kaže: Ponizno mišljenje o samome sebi kao i priznanje vlastite bijede dovodi u dušu obilje božanske milosti. A sv. Grigor upozorjuje, kako je pogibeljna oholost: Naša spoznaja se zamračuje po oholosti. To je ta naša duhovnog života, da duša tim manje do-lazi do svijetla, što je više obavijaju obla-ci oholosti.

Ako je poniznost potrebna, da polu-čimo druge kreposti, isto je tako ona potrebna, da ih i sačuvamo i zadržimo. Milost Božja potrebna je nesamo zato, da kreposti budu nikada, nego i da uz-rastu i ojačaju, te se trajno ukorijene. Zato dobro kaže sv. Jeronim: Ništa ne cijeni i ne ljubi više nego li poniznost, jer je ona na posebni način čuvarica i zaštitnica ostalih kreposti. Kažem s Au-gustinom, da je za naše počećenje po-trebno prvo sredstvo poniznost, zatim drugo sredstvo poniznost, i napokon je potrebno i treće sredstvo, a to je i opet poniznost.

U Rimu je za vrijeme sv. Filipa Ne-rija: slovila jedna redovnica sa svoje svetosti. Bila je vjratarka u svom samo-stanju. Papa naloži sv. Filipu, da ispiša njezinu svetost. On dođe do samostana u blizini Rimu i ponovno na vrata. Kad mu je redovnica otvorila, on je za-moli, da mu očisti čizme, na što se ona uvrijedila, razrdila, izgredila sv. Filipa i otjerala ga. Sv. Filip otišao je papa i rekao mu: Nije svjeta, jer nije ponizna.

